

РЕШЕНИЕ

№ 27807

гр. София, 10.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 3 състав, в
публично заседание на 02.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Атанас Николов

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **5978**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от АПК вр. с чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Образувано е по жалба на В. К. Г., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Е. Й. САК, против заповед № 2507822/27.04.26 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП, издадена от мл.автоконтрольор в сектор Пътна полиция към СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. В жалбата се развиват оплаквания за незаконосъобразност на оспорения административен акт като издаден в противоречие с материалния закон и при липсата на фактическите предпоставки за това.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспорената заповед
Ответникът по жалбата – мл.автоконтрольор в сектор Пътна полиция към СДВР, в писмено становище ,чрез процесуален представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли тя да бъде отхвърлена. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, съобрази доводите на страните и извърши служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт, приема за установено следното:

Жалбата е подадена в срок, от процесуално легитимирана страна - адресата на акта, който е неблагоприятно засегнат от него, при наличие на правен интерес, поради което е допустима.

Разгледана по същество, тя се явява неоснователна.

С процесната заповед е наложена мярка по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП, според която разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, пренесена в конкретния случай се прилага следната принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

В хода на административното производство по издаване на оспорения ИАА управлението на МПС след употребата на наркотични вещества или техни аналози следва да бъде безспорно установена по реда на Наредба № 1 от 19 юли 2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Според чл.172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл.171, т.1 от същия закон се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, видно от представената по делото заповед № 513з-12086/14.10.25 г. на директора на СДВР, с която същият, като ръководител на структура на МВР, определена като служба за контрол по ЗДвП, е оправомощил длъжностни лица от ПП при СДВР да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП. Сред тези длъжностни лица (т.1 от заповедта) е и издалият оспорения административен акт младши автоконтрольор в сектор "Пътна полиция" при СДВР. По изложените съображения следва да се приема, че оспорената заповед е издадена в условията на предвидена в закона делегация и в рамките на материалната и териториална компетентност на органа – неин издател.

Оспорената заповед е в писмена форма и има реквизитите, предвидени в чл.59, ал.2 от АПК. Изпълнено е изискването на чл.172, ал.1 от ЗДвП и чл.59, ал.2, т.4 от АПК за нейното мотивиране чрез излагане на правните и фактически основания за издаването ѝ. В обжалваната заповед нарушението, което е основание за прилагане на ПАМ, е описано ясно и точно, като са посочени всички негови фактически признаци, включително време, място, начин на извършване. Разпоредителната част на акта също е ясно, точно и конкретно формулирана. При издаване на заповедта не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила.

Видно от представената по делото административна преписка, на 27.04.2026 г., в 14.16 ч., в [населено място], е управлявал т.а. Рено канго с рег. [рег.номер на МПС] , като при извършена проверка от контролен орган по ЗДвП, отказва да бъде извършена проверка за наличие на наркотични вещества и техни аналози с техническо средство. На водача е издаден талон за изследване № 297709, съгласно който е следвало да се яви във ВМА С. за да даде кръв за изследване, в срок от 45 минути от връчване на талона, като същият му е връчен в 14.00 часа, което е удостоверено с подписа на оспорващия.

Видно от амбулаторния лист на л.11 от делото се е явил във ВМА с 28 мин закъснение, като е посочил като причина за закъснението "че трябвало да зареди още един обект".

Възраженията на жалбоподателя са неоснователни.

Описаните в съставения при проверката АУАН серия GA № 5167872 от 27.04.26 г. фактически обстоятелства за извършено административно нарушение по чл. 5 ал.3 т.1 пр.1 от ЗДвП съставляват едновременно и фактически обстоятелства за издаване на оспорената заповед. Нарушението на водача следва да е констатирано със съставен от компетентно длъжностно лице АУАН, който съгласно чл.189, ал.2 от ЗДвП към цитирания релевантен момент има обвързваща доказателствена сила, а според разпоредбата на чл.171, ал.1, изречение първо от АПК

доказателствата, събрани редовно в производството пред административния орган имат сила и пред съда, поради което доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху оспорващия заповедта за прилагане на ПАМ. Действително при констатиране на нарушение като описаното в АУАН административният орган действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да наложи ПАМ. Същевременно обаче адм.орган е бил известен за издадения талон за медицинско изследване на кръвта за установяване на концентрацията на алкохол и, че спрямо АУАН жалбоподателят е предявил възражения. Процесната ЗППАМ е издадена преди резултата от медицинското и химическо изследване на кръвната проба и в този случай при възражение относно фактическите констатации в АУАН, а именно за това е издаден и талона за медицинско изследване, разпоредбата на чл. 35 от АПК да се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. В конкретния случай, административният орган е пристъпил към прилагане на ПАМ, без да изчака резултатите от направеното медицинско изследване, чийто резултати са решаващи съгласно чл.174 ал.4 от ЗДвП, но с оглед на конкретните обстоятелства по случая нарушението не е съществено, тъй като не води до изводи различни от направените.

Процесната заповед е издадена за нарушение, установено въз основа на посочения в нея АУАН като в тежест на ответника е да установи съществуването на фактическите основания, посочени в процесния ИАА, препращащ към съставения АУАН.

Съгласно чл.6 ал.7 от Наредбата крайния срок за явяване се определя от контролния орган в зависимост от отдалечеността на мястото за извършване на установяване с доказателствен анализатор или на медицинско изследване и вземане на биологични проби за химическо или химико-токсикологично лабораторно изследване и възможността за ползване на обществен или друг превоз за отиване до него. Доказателства обаче за наличие на обективни пречки за съобразяване на определения от контролните органи срок за явяване за вземане на проба от кръв по делото не са налице. Липсват доказателства и за направено от оспорващия възражение пред контролните органи за недостатъчност на определеното му време за явяване в лечебното заведение, където да му бъде взета кръвна проба.

Всъщност логично е, че след като на жалбоподателя е даден талон за медицинско изследване, добросъвестността за изпълнение на задълженията по чл. 6, ал. 7-9 от Наредбата следва да се установи именно от него. Изгодните за лицето обстоятелства – представяне на резултати от медицинските изследвания, следва да се установят от него, но при спазване на задълженията му по посочените норми на Наредбата.

От друга страна, според чл. 15, ал. 5 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. при обективна невъзможност за вземане на кръв за изследване в посочения в талона за медицинско изследване срок, медицинският специалист отразява причините за забавянето и часа на вземането. видно от приложения към делото амбулаторен лист, освен че се е явил със закъснение е посочил и причини, които няма как да звучат достоверно – оглед факта, че е записано в амбулаторния лист, че бил доведе във ВМА от дежурен следовател.

С оглед на изложеното, съдът счита, че неспазването на определения в талона за медицинско изследване срок за даване на кръвна проба е вследствие на поведението на жалбоподателя, поради което съдът намира направените от него оспорвания за неоснователни.

Що се касае за представените по делото изследвания порведени в лаборатория Р., съдът намира, че същите не опровергават изводите за законосъобразност на наложената ПАМ. Двете лаборатории не попадат сред лабораториите, посочени в чл. 19, ал. 1 от Наредба № 1/ 19.07.2017 г. на МЗ, МВР и МП. Тълкуването на коментираната разпоредба налага извод, че с нея е извършено изрично и изчерпателно нормативно определяне на лабораториите, имащи право да извършват експертизи за

установяване концентрация на алкохол в кръвта. Същото е направено в изпълнение на делегацията от чл. 174, ал. 4 от ЗДвП и би следвало да почива на експертен анализ относно наличието на необходимите възможности за изследване на проби кръв за алкохол /като технически и кадрови потенциал/, гарантиращи верността на изследванията, а от там и обвързващото значение на резултатите от същите, вкл. за участниците в административното производство. Съответно не е в правомощията на административния орган или съда, да извършват преценка дали други извън въпросните лаборатории също разполагат с възможност за извършване на изследвания от този вид, гарантиращи обективно верни резултати. Лабораториите, извършили експертизата на кръвната проба, взета от Т. не е сред нормативно определените такива, поради което липсват достатъчно гаранции за верността на резултатите от въпросната експертиза. Последният извод не се променя и при съобразяване разпоредбата на чл. 19, ал. 3 от Наредба № 1/ 19.07.2017 г., доколкото същата въвежда лимитативно определени изключения, сред които не попада разглеждания случай. Безспорно се установява наличието на една от възможните хипотези, при които се прилага процесната ПАМ. При установеното с АУАН нарушение по чл. 174, ал. 1, т. 1 ЗДвП, ответникът е действал в условията на обвързана компетентност, респ. не е имал възможност за преценка дали да наложи или не процесната по делото ПАМ.

С оглед изложеното оспорената заповед е постановена в съответствие с материалния закон. Предназначението на процесната ПАМ е с преустановителен и превантивен характер – както да преустанови, така и да осуети възможността на дееца да извърши други подобни нарушения. За приложената в случая ПАМ, както и за всяка ПАМ е присъщо наличието на негативно засягане на правата и интересите на адресата ѝ. Това обаче не представлява наказание, поради което видът на нарушението в случая и степента му на обществена опасност е съобразена от законодателя, който е предвидил процесната ПАМ като временно отнемане на СУМПС на водач до разрешаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца. Няма данни в случая да е налице понастоящем влязло в сила наказателно постановление, т. е. да е разрешен въпросът с отговорността.

Оспорената заповед е съответна и на целта на ЗДвП – да се осигури безопасността на движението по пътищата, като се отнеме временно СУМПС. Засягането с оспорената заповед на правата на оспорвания и в частност временното отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността му, но не повече от 18 месеца, съдът намира за съразмерно и съответно на преследваната от законодателя легитимна цел – осигуряване безопасността на движението по пътищата. Именно с оглед непосредствената цел за ограничаване на евентуално противоправно поведение и обезпечаване на положителни действия на субекта на правоотношението, в случаите по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП се прилага ПАМ под прекратително условие - "до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца".

Предвид така обоснованото отсъствие на всички основания за оспорване по чл. 146 от АПК, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на спора и с оглед своевременното направено искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение от процесуалния представител на ответника, оспорваният следва, на основание чл. 143, ал. 3 АПК, да бъде осъден да заплати на СДВР (в чиято структура е административният орган, издал оспорения акт), направените по делото разноски в размер на 50 евро, съобразно чл. 78, ал. 8 ГПК, във вр. с чл. 37, ал. 1 Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. К. Г., ЕГН [ЕГН] чрез адв. Е. Й. САК, против заповед № 2507822/27.04.26 г. за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП, издадена от мл.автоконтрольор в сектор Пътна полиция към СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б."б" от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА В. К. Г., ЕГН [ЕГН] да заплати на СДВР сумата от 50 евро - юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно.